

redegøre nærmere for begivenhederne og forløbet under det italienske formandskab i et lidt pænere udstyr. Men det er jo ikke altid udstyret, det kommer an på, og jeg takker for de pæne bemærkninger.

Der har altså været nyt i debatten, men jo ikke så meget fra hr. Keld Albrechtsen. Jeg kunne ikke lade være at more mig lidt ved tanken om, at den situation jo ikke kunne opstå, at man skulle læse en avis, Politiken eller en anden, og dér læse, at nu overvejede hr. Keld Albrechtsen at stemme ja. Det kunne ikke opstå. Den nyhed vil vi ikke få. Vi fik den altså i forhold til SF, men det ville være helt utænkeligt, uanset hvad vi fandt på, at se hr. Keld Albrechtsen overveje at stemme ja. Det er jo en meget automatisk afvisning af alt, hvad vi foretager os. Det vender jeg tilbage til.

Jeg vil gerne sige tak til Socialdemokratiets ordfører for, synes jeg, et meget godt indlæg.

Til fru Charlotte Antonsen vil jeg da gerne sige, at jeg er tilfreds med, jeg er glad for, at Venstre nu har lagt den linje, den mere realistiske linje, at man ikke skal have folkeafstemning om de danske forbehold her og nu. Det er noget, der skal vente. Jeg respekterer Venstres standpunkt om, at de vil have forbeholdene væk. Det er Venstres synspunkt, men vi skal i hvert fald ikke have folkeafstemninger på nuværende tidspunkt. Det er nyt, men det er velkomment, at Venstre indtager det standpunkt.

Men jeg synes, at den nye politik nærmest var camoufleret som et stort nyt fremstød og angreb på os andre, og lad mig sige til fru Charlotte Antonsen, som brugte det udtryk, at forbeholdene kommer vi ikke af med, før der sker et regeringsskifte: Ja, jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige til synspunktet. Sandheden er jo, at forbeholdene kom ind under en tidligere regering. Det synes jeg da lige vi skal holde fast ved om ikke andet så for sådan at have lidt orden i de historiske begreber.

Nej, forbehold eller ikke forbehold afhænger ikke af regeringer. Det afhænger af, hvad den danske befolkning siger. Forbehold kan jo alene fjernes, efter at en folkeafstemning har givet grønt lys for det.

Jeg vil også sige til fru Charlotte Antonsen, at Danmark ikke blokerer de andre landes fremskridt, når det drejer sig om det forsvarspolitiske, når det drejer sig om retlige og indre anliggender. Vi blokerer ikke. Også på det punkt respekterer vi nemlig de danske forbehold, som jo netop også er udformet på den måde, at de

tillader andre lande at gå videre, om de ønsker det.

Jeg synes, jeg er nødt til at sige, at brugen af Helms-Burton som eksempel på noget, hvor man kunne afstå, bygger på en misforståelse. Det, det her handler om – vedtagelserne vedrørende Helms-Burton – er jo den fælles handelspolitik, som er en fælles kompetence, og det betyder, at hvis Danmark i en sådan situation afstod, så ville det ikke rokke ved – jeg tror, det var hr. Thulesen Dahl, der gjorde opmærksom på det – at Danmark alligevel var bundet af beslutningerne. Og det er jo ikke det samme som at give muligheder for at afstå.

Til hr. Kent Kirk vil jeg godt gøre den lille betragtning gældende om, hvad Danmark har gjort for udvidelsen: Jeg synes, hr. Kent Kirk kommer meget nemt om ved sit synspunkt. Danmark har i alle forhold vedrørende udvidelsen været yderst aktiv og har opnået en række resultater.

Vi har opnået, at det er slået fast, at optagelse af nye medlemmer, forhandlinger med nye medlemmer, skal begynde senest 6 måneder efter afslutningen af regeringskonferencen, at ansøgerlande skal behandles på lige fod, at der skal foreligge udtalelser fra Kommissionen om samtlige nye medlemslandes ansøgninger efter afslutning af regeringskonferencen, og at de nye medlemslande løbende skal holdes orienteret om forløbet af regeringskonferencen. Bilateralt har Danmark gjort en stor indsats og heldigvis jo med stor politisk dækning her i Folketinget via Øststøtten. Ikke mindst vil jeg fremhæve den teknisk-administrative bistand, som vi har ydet og yder til de baltiske lande og eksempelvis Polen for at hjælpe disse lande med rent praktisk at forberede sig på medlemskabet.

Hr. Kent Kirk efterlyste udspil vedrørende institutionelle reformer. Jamen Danmark har spillet ud. Vi har gjort det klart, at vi ønsker, at ethvert medlemsland skal have en kommissær, at vi er klar til at acceptere et dobbelt flertal, som jo er en vigtig institutionel nydannelse, som giver nogle af de folkerige stater en, skal vi sige vis kompensation for, at der bliver flere små medlemsstater. Vi har spillet ud også med ideer om, at formandskab skal reformeres således, at en gruppe af lande varetager formandskaber.

Jeg må også sige om det institutionelle, at det jo først og fremmest er sådan i en sag af den art, at det er dem, der ønsker forandringer i det eksisterende, som i særlig grad har en forpligtelse til at spille ud. Ved at lægge det til grund